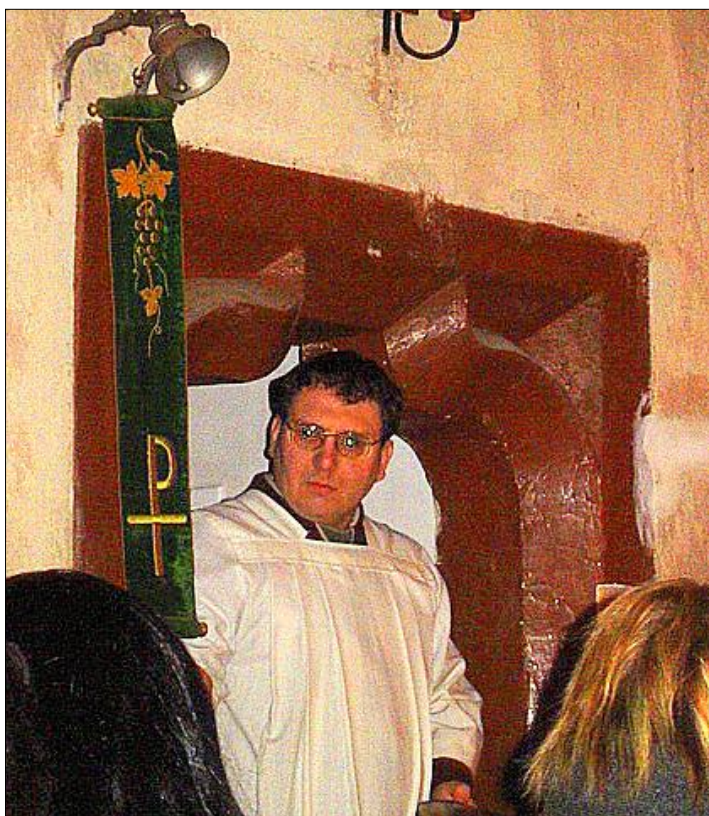

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

pro Jirkov a okolí, únor 2007 (č.36)

Do domu Hospodinova

půjdeme s radostí. 😊 😊

Svátky v únoru:

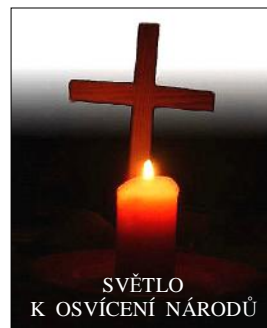
2.2. Svátek Uvedení Páně do chrámu (Hromnice)

3.2. Svatý Blažej, biskup

11.2. Panna Maria Lurdská (výročí zjevení 1858)

14.2. Svatý Valentin/ Výročí smrti sv.Cyrila v Římě

22.2. Svátek Stolce svatého apoštola Petra

Pozvánky na únor:

* **Společenství bez hranic** se koná každý pátek po večerní mši svaté (17.45 - 19.00 hod.) v učebně na faře. Na program je buď beseda na určité téma, nebo promítání. Všichni jsou srdečně zváni! Od postní doby už setkání nebudou, budou křížové cesty v kostele. (od 23.2.)

* Výuka náboženství pro děti a mládež je každou středu v 15.00 na faře.

* Věci do charity je možno přinést po předchozí domluvě. Tel.: 474659460

* Mše svaté na Květnově budou na 1. a 3. sobotu v měsíci (dle počasí).

* Jarní pobyt v přírodě pro děti a mládež z Jirkova a Chomutova: 12.3.-15.3.

Stalo se v lednu:

Byli pokřtěni: Miroslav Marek Godla, Taťána Marie Godlová, Eva Marie Pepichová, Jiří Jassa

Pohřbeni: Milan Lakatoš, Anežka Černá, Juraj Hlaváč, Michal Chovanec, Antonín Pepich, Marie Kopecká

Vikariátní konference kněží se konala 11. ledna v Chomutově. Tentokrát slavili kněží mši svatou ve farní kapli Svaté Rodiny (viz nová vitráž na obr.). Hlavním celebrantem byl otec biskup Pavel. Kromě kněží z vikariátu byl přítomen i P.Martin Davídek, sekretář otce biskupa (obr.vlevo).

Nové elektrofonické **varhany** pro strupčický kostel pořídil Miroslav Rokoš.

Betlémské světlo přinesli do jirkovského kostela místní SKAUTI. Díky nim se mohlo rozzářit na noc narození v mnoha domácnostech věřících a přinést alespoň na chvíli atmosféru pokoje a klidu.

Půlnoční mši ozdobil zpěv Ženského komorního sboru a sólo Michala Drobného. Mše byla na 5 sekund v TV zpravodajství, již druhým rokem.

Ženský komorní sbor pak ráno na Hod Boží po mši svaté uskutečnil samostatný koncert.

Silvestr na faře.

Silvestru se účastnilo celkem asi 17 lidí, převážně mladých. Stoly se již od 17.00 hodin prohýbaly pod různými dobrotami, sladkými a slanými, s rybami a sýrem, česnekem a šunkou. No, bašta. A i pitíčko bylo. Jelikož byla venku zima, vařili jsme hlavně svažené víno od moravských přá-

tel. Do půlnoci jsme krátili čas v nové hrací místnosti fary, kde je umístěn

pingpongový stůl. Také bylo možno shlédnout zábavné filmy a dali jsme si soubor ve vědomostech AZ-kvízu, s křesťanskými otázkami (kluci proti holčákům—holky vyhrály). O půlnoci jsme šli, jako loni do centra města a pozorovali mohutné ohňostroje a

poslouchali netušeně hlučné petardy. Zdá se mi, že jsou každým rokem hlučnější a hlučnější. Vietnamští obchodníci velmi dlouho stříleli, jakoby chtěli uvolnit sklady pro nové, jarní zboží. I když ještě ohňostroje neskončily, už nám byla zima a vrátili jsme se po necelé hodině do krbem vyhřáté „společenské místnosti“. Kdo chtěl, mohl ještě slavit - do vyčerpání sil a zásob - a pak na faře přespát do prvního dne nového roku (a jít tak snadněji na mši svatou). Na druhém obr. Alfi dělník Boží, instaluje dřevěné obložení v herně.

Tříkrálově-vánoční divadlo hráli na svátek Křtu Páně mladí z Chomutova.

ZLÝ FARÁŘ PŘEJEL HODNÉHO PSA

Jiří Barhoň

Pater Jiří Barhoň, narozený v Praze r. 1955, pracoval třináct roků v různých zaměstnáních, nejčastěji jako elektromechanik. V šestatřiceti letech se stal knězem.

K psaní krátkých povídek se dostal zvláštním způsobem pár roků předtím v kněžském semináři v Litoměřicích. Při večerních návštěvách kamarádů na marodce jim čítal povídky Šimka a Grossmanna, které mu ale časem došly, a tak začal psát své. Jelikož mu jeho povolání poskytuje dostatek námětů, občas se k nim vrací.

Ukázka pochází z povídky „**O FARNÍCÍCH**“

„Tak jako miluje kočka svá kořata, slípka svá kuřata či osel svá oslata, tak miluje i kněz své farníky. Já je dokonce zbožňuji. Popravdě řečeno to však není zásluha moje, ale jejich. Mám je rád proto, že to jsou lidé bodří, prostí a vyrovnaní, se kterými ani vichřice nepohne, natož já.

Týden co týden po každém nedělním kázání čekám, kdy přijdou před faru s transparentem „Dost bylo řečí“ a vyvezou mě za hranice farnosti. Ale oni ne. Trpělivě naslouchají každému mému slovu, někteří si jej dokonce nahrávají na magnetofon a 31. prosince večer přehrávají. Duše farníka je duše svatá, o tom nemám ani tu nejmenší pochybnost. Její nositelé, farníci, se dělí v zásadě do dvou skupin: na ty, kteří všemu věří, a na ty, kteří ničemu nevěří. Rozdíl mezi nimi je sice dosti podstatný, ale nikoliv důležitý. Důležité je to, že se mají rádi a nikdo je nezmění. Trvalo mi léta, než jsem na to přišel. Nemo-

hu je změnit, ale mohu je milovat. Změnit je může jenom Bůh, když se mu do toho moc nepletu.“

Litoměřická diecéze slaví 950 let od založení Kapituly u svatého Štěpána v Litoměřicích

U příležitosti výročí starobylé kapituly – předchůdce biskupství, se **21. dubna 2007 koná pout'** do baziliky v Bohosudově (krušnohorský, lounský a teplický vikariát) Celkem budou čtyři poutě podle vikariátů (dále: Filipov, Hejnice, Česká Lípa).

Co je kapitula? Je to společenství kněží (kanovníků),

kterému přísluší konat slavnostnější bohoslužby v katedrálním nebo kolegiálním kostele. Kromě toho plní kapitula úkoly, kterými ji pověřilo církevní právo nebo diecézní biskup. Zřízení nebo zrušení katedrální kapituly je vyhrazeno jen papeži.

Historie kapituly

Asi r. 1057, za papeže Štěpána IX., založil kníže

Spytihněv II. ve významném hradě Litoměřicích kapitulou při kostele sv. Štěpána. Pro litoměřickou kapitulou je označen jako první probošt v 11. století Lanc, původem Sas. Kosmas ho uvádí jako velmi učeného muže. Mezi litoměřickými probošty byl významnou osobností Ondřej z Doubravice, doktor decretorum, který se stal r. 1091 biskupem olomouckým, připomínají se tu pak mj. Letoslav, zakladatel kostela Na Zderaze, Beneda, Sebastian, Hrozna, Domicilian, významnou osobností byl probošt Martin (asi do r. 1180), s funkcemi v Praze, královský notář, johanita, cestoval do Palestiny, vedl královské poselstvo do Cařihradu, dále Dobromír, Radosta a Burchardus (zřejmě Němec) na začátku 13. století.

Ke kapitule náležel **kostel sv. Štěpána**, původně raně románský, později značně goticky přestavěný - dnešní katedrála. Postavil jej kníže **Spytihněv II.** (vládl 1055-1061). S ohledem na znění aktového zázna-

mu je jisté, že kostel byl dostavěn a vysvěcen. To znamená, že kníže měl vybudovat tuto sakrální stavbu za dva až tři roky, což je úctyhodné. Nemůžeme ovšem vyloučit, že základy této nové svatyně byly položeny již Spytihněným otcem Břetislavem I.

Kapituly mívaly pravidelně od svého vzniku ve své organizaci nějakou formu **školy**. Kapitula, její škola, předpokládaný větší počet kostelů se svými duchovními měly nepochybně za důsledek vytvoření vrstvy vzdělaného, tj. gramotného obyvatelstva. U církevních institucí se vytvářel zájem o písemné zachycení právního stavu, jak dokládají texty A i B tzv. zakládací listiny kapituly. Zvláště zajímavá v okruhu kapituly je snaha o psaní textu listiny v

české řeči, která se projevila ve dvou větách na konci textu A, psaných v přípisu počátkem 13. století.

Kapitula dostala též dvanáct zemědělců náležejících k hradu Litoměřice (a též tolik k Bili-

ně). U Litoměřic se dovídáme též konkrétní jména: Gosten, Idzenik, Otaša, Maur, Malý, Dobrák s bratem Boženem, Bič, Sud.

Panovník měl v Litoměřicích rozsáhlý dvůr zemědělský, kapitula dostala velké množství hospodářských zvířat, zvláště koní – a to 100 klisen, 100 ovcí, 30 krav, 70 sviní a k tomu příslušné pastviny. Důležité byly i vinice, které kapitula obdržela dvě i s vinaři, kolik jich potřebovala k jejich obdělávání. Kapitula dostala i poddané, kteří byli povinni odevzdávat ze zahrad med.

Poslední představený svatoštěpánské kapituly se stal prvním litoměřickým biskupem. Byl to probošt **Schleinitz** roku 1655. Většina tehdejších budov patřících kapitule byla věnována na sídlo biskupství, kteréžto zde sídlí dodnes. Domky pro současné sídelní kanovníky stojí na náměstí před hlavním vchodem do katedrály.

Sbor kapituly tvoří dnes celkem 13 kanovníků. Představenými jsou **probošt Mons. Karel Havelka** a děkan Mons. Milan Bezděk. (Členem kapituly byl i nedávno zavražděný kněz P.MUDr. Lad. Kubíček z Třebenic.) Z našeho vikariátu patří do sboru kapituly kanovník P.Jan Kozár z Chomutova.

Více info najdete na: www.biskupstvi-ltm.cz nebo ff.ujep.cz/kapitula

Tříkrálová sbírka na Charitu vynesla letos 6.600 Kč. Všem dárčům Pán Bůh odplat'. Vybírala skupinka našich jirkovských Tří králů v ulicích města a také se konaly meš- ní sbírky v obou do- movech důchodců a v kostelech ve Strupčicích a v Jirkově. Charitní dílo není jen o církevních věcech, ale slouží celé společnosti!

I letos se konala noč- ní **pout' do Filipova** na den výročí zjevení Panny Marie - 13.1. **ve 4.00 hodiny** ráno. Za krušnohorský vi- kariát byl vypraven společný autobus. Z našich věřících se zúčastnili Metlička, Skalická, Tauterman- nová (obr.) a Hudá- kovi. *Foto: Ant.Forbelský*

Společenství na faře - pro všechny se konají již od listopadu a jsou na ně zváni různí hosté (na obr. Vikář J.Kozár) nebo si promítáme filmy, případně fotografie. Občerstvení a teplo z kr- bu zajištěno. Odvoz po setkání až domů je možný. (18.00-19.30 hod.). Využije několik posled- ních setkání. Od postní doby bu- de navečer křížová cesta.

☺ **VTIP** ☺

Vězeňský kaplan promlouvá k recidivistovi, který už potřetí vyloupil poklad- nu: „Můj synu, až se dostaneš na svobodu, rád ti budu pomáhat.“ „Moc dě- kuji za nabídku, důstojnosti,“ povídá vězeň. „Ale na to musí být odborník.“

Hromnice

Hromnice je tradiční lidové označení svátku **Uvedení Páně do chrámu**, dříve též nazývaného Očišťování Panny Marie, který se slaví 2. února.

Svátek připomíná událost z evangelií (Lk 2,22 – 38), kdy Ježíšova matka Maria přinesla podle židovského obyčeje svého syna 40. den po narození do jeruzalémského chrámu, aby jej zasvětila jako prvorozeného Bohu. Zde se setkává s prorokyní Annou (dcerou Fanuelovou z kmene Ašer, která žila v chrámě a očekávala příchod mesiáše, kterého rozpoznala v Ježíši) a spravedlivým Simeonem, který Ježíše nazval „světlem k osvícení národů“.

Od tohoto Simeonova proctví o Ježíši – světle pochází zvyk, který se začal šířit zřejmě od 11. století – **v tento den se světily svíčky „hromničky“**, které se během bouřek zapálené dávaly do oken a měly spolu s modlitbou odvracet možné pohromy. Svíce se v kostelech světily dodnes. Také bývalo zvykem dávat hromničku do rukou umírajícímu člověku – světlo svíce mělo jeho duši svítit na cestu do nebe. Jindy zas obcházel hospodář s posvěcenou hromničkou třikrát za sebou úly a přitom se modlil, což mu mělo zajistit zdravé včely a hojnost medu (a vosku?), lidé také věřili, že kdo by na Hromnice tancoval, ten by zemřel bez světla. V tento den se nesmělo nic šít ani přišívat, mělo se za to, že jehla přitahuje „boží posly“ blesky.

K Hromnicím se váže také mnoho lidových pranostik, předpokládá se, že má být v hospodářství ještě polovina krmných dávek a polovina zásob potravin pro rodinu, aby se zima spokojeně přečkala. Tomu odpovídá pranostika: **„Na Hromnice – půl krajíce, půl píce.“**

Protože je tradičně svátek spojován také s ochotou zasvětit svůj život poslání, které člověk dostává, je dnes v katolické církvi tento svátek slaven také jako **Den zasvěceného života řeholníků a řeholnic**, kteří se setkávají s papežem a se svými biskupy, aby dali najevo svou ochotu a připravenost ke službě Bohu a místní církvi. Svátek je oficiálně slaven od roku 1998. V naší vlasti má již tradici od roku 1990, kdy se řehole představily po „vyjití z podzemí“ ještě před návštěvou papeže Jana Pavla II.

Sestavila Kateřina Hudečková

Umění čekat - Kdo je dnes ještě ochoten čekat?

Čekat až na mne přijde řada u lékaře ...

Čekat v čistotě, bez sexu, až do svatby...

Čekat s nákupem auta, zájezdu, až si našetřím...

Čekat na Boha – jeho řešení, odpověď, výzvu, pomoc...

Je těžké žít s očima upřenýma na Pána, když nás fascinují stále nové a nové nabídky, reklamy, poutače. Denně jsme zahlcováni výzvami – dopřejte si ještě dnes vše, po čem toužíte,

Proč čekat? Proč se omezovat? Neváhejte, kupujte! Nabízíme bezúročně, hotově, ihned! Banka Vám nepůjčí? My ano, dejte v zástavu svůj byt, dům – a dostanete nač si vzpomenete.

K těmto úvahám mě přivedla rozhlasová relace o letošním mimořádně vysokém obratu našich obchodních organizací. Neúprosná statistika uvádí, že se před Vánocemi **zadlužil každý 3. občan naší republiky** a z dřívějších prognóz se odhaduje, že každý 10. nebude schopen dluh splácet.

Nikdo nemáme naprostou jistotu stálého zaměstnání, zdraví. Nikdo nám nezaručí, že nás nepotká nehoda zabraňující dluh splácet. Reklama láká, ale žádná nevaruje před exekutory, kteří stále častěji přicházejí zabavit majetek, byt, dům – jak snadné stát se bezdomovcem!

Tento dlouhý úvod byl nutný k tomu, abychom lépe pochopili, jak důležité, smysluplné a moudré je umět čekat – je to přímo umění, kterému se máme učit už od mládí. Lépe řečeno, rodiče by tak měli vést své děti a měli by jim být příkladem, že ne vždy, vše a ihned musí člověk mít.

I čekání může být různé. Jistě nemíním velebit ochotné čekání ve frontách na zbytečné atraktivní nákupy. Zato trpělivě čekat a modlit se za návrat k Bohu dítěte, které se nám zatoulalo ve světě, je jistě chvályhodné.

Často slyšíme postesknutí: „už se modlím celý rok a nic se neděje.“ Na vše existuje ten správný čas – **Boží čas** – Jak veliká je Boží moudrost a prozíratelnost, že nám neodkrývá budoucnost víc než je třeba. Kdo by měl sílu se modlit celý život a čekat a vědět, že se nedočká? Nejednou se děti vrátily k Bohu až po smrti rodičů, kteří za ně prosili celý život.

Člověk čeká, že Bůh bude plnit jeho představy a přání, protože se mu zdají správná a potřebná. Jenže lidé mají sloužit Bohu a ne naopak.

Po staletí Židé **čekali Mesiáše**, čekali dlouho, až se jim vytratil pravý smysl jeho příchodu a království nebeské zaměnili za království pozemské. Bylo mezi nimi mnoho znalců Písma, tedy i Izaiášových proroctví, ale jejich mysl byla zastřená, srdce okoralá k radostnému poselství. Přesto se však našla hrstka Izraele, která byla schopna čekat. Žít po léta trpělivě s touhou a očeká-

váním slíbeného Mesiáše. Mezi tato srdce otevřená Božímú zaslíbení patřil stařec **Simeon a prorokyně Anna**, (oba vysokého věku ale živé naděje), které si připomínáme při svátku Uvedení Páně do chrámu.

Jiný pohled nabízí tento svátek jako „den důchodců“, já bych doporučovala, abychom prosili Simeona a Annu, aby nám vyprosili umění čekat a ochotu sloužit Bohu po celý život a každý den.

Sestra Zdislava

Obraz „uvedení Páně do jeruzalémského chrámu“, na něm zleva zobrazení: prorokyně Anna, Josef, Ježíšek, Maria, Simeon („muž spravedlivý“)

JEŽÍŠ - JEDNOROZENÝ SYN BOŽÍ

Označení Boží Syn se nachází ve Starém Zákoně v různých smyslech pro:

- anděly - Dt (LXX) 32,8; Job 1,6
- vyvolený národ - Ex 4,22; Oz 11,1; Jer 3,19; Sir 36,11 Mdr 18,13
- syny Izraele - Dt 14,1; Oz 2,1
- krále - 2 Sam 7,14; Žl 82,6

Petrovo vyznání u Cesareje Filipovy (Mt 16,16) ale ukazuje na hlubší význam tohoto titulu, neboť se nejedná o adoptivní synovství, nýbrž o vlastní, příslušející pouze Synu, což potvrzuje sám Ježíš v Mt 16,17. Toto poselství je středem „kérygmatu“ prvotní Církve (1 Sol 1,10; Jan 20,31; Mt 16,18).

Je to také zásadní otázka při výslechu před veleradou (Lk 22,70; srov. Mt 11,27; 21,37-38): Ty jsi Boží Syn? Za to byl Ježíš odsouzen.

Je to ale jiné synovství, než-li to adoptivní - naše - srov. Mt 5,48; 6,8; 7,21; Lk 11,13; Jan 20,17; je to vlastní synovství, které se plně zjevuje při křtu (Mt 3,17, Mk 1,11; Lk 3,22) a při proměnění na hoře (Mt 17,5; Mk 9,7; 9,35). V toto Boží synovství Ježíšovo je nutno plně věřit - Jan 3,18 a vyznávat jej Mk 15,39.

Bože, ty k nám mluvíš skrze svého milovaného Syna a přikazuješ nám, abychom ho poslouchali; živ nás tedy svým slovem a očišťuj naše nitro, abychom se mohli radovat z patření na tvou slávu. Skrze tvého Syna, Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou žije a kraluje v jednotě Ducha Svatého po všechny věky věků. Amen.
(vstupní modlitba 2. neděle postní)

Co je chrám? Kostel?

V souvislosti s únorovým svátkem „Uvedení Páně do chrámu“ si můžeme vysvětlit, co je vlastně chrám, či kostel. V kostele se setkáváme s Pánem Bohem, on nám odpouští hříchy a my si vyprošujeme **Boží požehnání** pro životy naše i našich bližních (přátel, atd.).

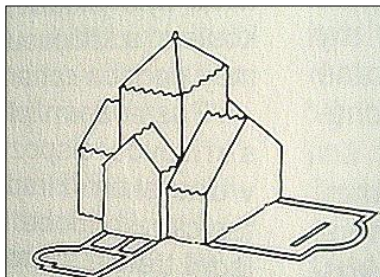
Původ kostelů

Potřeba křesťanské architektury vyrostla z pravidelných setkávání prvních křesťanů v soukromých domech. V okamžiku, kdy velikost jednotlivého společenství přerostlo soukromé prostory, v nichž se scházelo, začaly se stavět budovy určené přímo k bohoslužbě. K velkému rozmachu bohoslužebných prostor došlo posléze s ediktem milánským císaře Konstantina I., který udělil po třech století pronásledování v říši římské konečně svobodu křesťanskému vyznání. Sám císař byl pokřtěn na smrtelném loži. Před římskou říší přijalo křesťanství království v Edesse (dnešní Turecko).

Slovo „kostel“, které se v českých zemích používá pro budovu Bohu zasvěcenou, pochází z latinského „**castellum**“ - což značí opevněnou budovu, tvrz. V dobách ohrožení a válek sloužil tento bohoslužebný prostor, případně jen jeho věž, jako útočiště (**refugium**), před nájezdníky. V ostatních zemích Evropy, kde se šířilo křesťanství, se říká kostelu stejně jako sboru věřících - církev (church, kirche, chiesa). V českých zemích vznikaly první církevní sbory na hradech, kdy přijal křest hradní pán a nechal následně vystavět na svém hradě na volném nádvoří kostelík ke cti Boží, kde byli křtěni další členové družiny a potomci. Proto je u nás název „kostel“ od tvrze, hradu. V tomto smyslu slova jsme v Evropě výjimkou.

Nový zákon obsahuje mnoho míst, kdy ukazuje Ježíše nebo některé z učedníků, jak se účastní chrámové bohoslužby. Jediný chrám, kde mohli Izraelité komunikovat s Hospodinem, byl chrám v Jeruzalémě. (Dnes zůstala jen západní chrámová zeď - tzv. zeď nářků.) Ježíš zde byl třikrát.

S ediktem milánským a výraznou podporou, kterou Konstantin I. poskytl křesťanské církvi, došlo k rozmachu architektury, která se stala vzorem pro další staletí a zanechala v chápání křesťanského kostela stopu dodnes. Ke klasickým bazilikám, vystavěným v Římě, patří bazilika sv. Jana v Lateránu, bazilika sv. Petra a bazilika sv. Pavla za hradbami. Východní typ kostela na půdorysu **řeckého kříže** a s kupolí či dómem uprostřed má svůj počátek ve

Velkomoravský kostel půdorysného tvaru řeckého rovnoramenného kříže ve své 1. stavební fázi

výstavbě města Konstantinopole (Cařihrad- Istanbul). Zvláště Justiniánova výstavba chrámu Boží Moudrosti (Hagia Sofia), kterou navštívil na podzim i papež Benedikt XVI., ovlivnila až do dnešní doby nejen výstavbu východního typu kostelů, ale též muslimských mešit! (na Západě k tomuto typu patří např. bazilika sv. Marka v Benátkách).

V západní Evropě se během středověku zformovaly architektonické podoby kostelů do dvou výrazných stylů.

Prvním z nich je **románský sloh**, jenž pracuje s prostým půlkruhovým obloukem (rotundy). Své pojmenování čerpá z antického Říma, odtud i jeho pojmenování. Vzhled románských kostelů je prostý, stěny nejsou prozatím příliš zdobeny. Půdorysný kruh znamená symbol věčnosti, neskončenosti.

Druhým ze stylů příznačných pro středověk je **gotika**, vybroušené architektonické umění, které užívá jako základního prvku oblouku lomeného. Lomený oblouk symbolizuje sepnuté ruce modlícího se člověka k Bohu. Vzhled gotických kostelů (především katedrál) je vznešený a přivádí pohled do výše, užití nového druhu kleneb umožnilo též stavby ještě odvážnější a strukturovanější.

Symbolika v kostele

Téměř všechny prvky, které lze v kostele a na kostele vidět mají svůj symbolický význam.

* **Orientace kostela** - Kostel je (až na výjimky) orientován od západu (vchod) směrem k východu (oltář). Příchozí je při vstupu do kostela otočen směrem k východu slunce. Kostel má přijímat první a poslední sluneční paprsky.

* **Tvar kostela** - gotika, baroko - ve tvaru kříže. Příchozí člověk při průchodu kostelem jde symbolicky od Ježíšových nohou k Jeho srdci a hlavě.

* **Oltář** - nejdůležitější místo v katolickém kostele. Na oltáři se přináší oběť, proto by měl být masivní (dle Starého zákona se na oltáři obětovala zvířata). Oltář je tedy také místo k hostině.

* **Ambon** - Od ambonu se hlásá Boží slovo. Ambon by měl být stejně jako oltář dostatečně masivní a nepřenositelný (zakotvený). Od ambonu by mělo znít veškeré Boží slovo (1. a 2. čtení, žalm, evangelium a kázání).

* **Kříž** - měl by být umístěn v presbytáři a všem přítomným má neustále připomínat Krista

* **Kropenka** - při vstupu do kostela má připomenout křest

* **Věčné světlo** - symbolizuje přítomnost Krista ve svatostánku

* **Svatostánek** - místo, kde se uchovávají proměněné hostie. Svatostánek je uzavřený, neprůhledný. To symbolizuje že Kristovo proměnění je tajemství.

1	2	3	4	5	6	7

1. místo zavržených
2. svážen
3. tvrdé části těla
4. popíjet teplý nápoj
5. atmosféra v sauně
6. litím vody přivést ke křesťanství (í=i)
7. trpět na kříži

Test: Hromnice

1. Hromnice jsou lidový název křesťanského svátku:

- A) svaté Rodiny B) umučení Jana Křtitele C) velikonoce D) uvedení malého Ježíše do chrámu

2. Jak se jmenovali ti, kteří šli naproti malému Ježíšovi v chrámu:

- A) Simeon a Anna B) Zachariáš a Alžběta C) Jáchym a Anna D) Kašpar, Melichar a Baltazar

3. Na památku Simeonových slov dodnes církev o tomto svátku žehná:

- A) ratolesti B) vodu C) popel D) svíce

4. Proč se na tento den světí svíce?

- A) připomínají Krista, který je pravým světlem pro všechny lidi B) aby bylo čím svítit, když při bouřce vypnou proud C) připomínáme si, že Ježíš spatřil světlo světa v Betlémě

5. Co řekl Simeon Panně Marii?

- A) že bude mít celý život jen radost B) že jí přeje hodně zdraví a štěstí C) že její duši pronikne meč

Poznáš postavy Starého zákona? Who is who? _____

Byl svatým mužem - prorokem. Odešel za Jordán jménem Kerít. Hospodin ho však poslal do Sarepty. Zachránil chudou ženu a jejího syna před hladem. Dokud totiž byl u této ženy hostem, neubývalo jí mouky ani oleje. Tento prorok obětoval Hospodinu na hoře Karmel, kde dokázal, že jediným pravým Bohem je Hospodin.

Laické sdružení sv. Dominika v Jirkově

se 2.1.2007 při mši svaté v Chomutově rozloučilo se svojí dlouholetou členkou **Zdeňkou - Magdalenou de Panettieri - Faltysovou**. Naše milovaná sestřička se dožila v plné duševní svěžesti 82 let. V našem společenství prožila víc jak 20 let. Na setkáních z vlastní vůle nikdy nechyběla. Za totalitu se účastnila i setkání týdenních a častých víkendových i společných ročních exercicií. V poslední době svou neúčast pro nemoc bohatě nahrazovala obětí a modlitbou. V letech relativního zdraví byla ochotnou a nezištnou pomocnicí na farách. Nejprve asi dva roky v Chabařovicích a potom po mnoho let v Chomutově. Pán ji k sobě povolal 27.12.2006 ve středu kolem 15. hodiny. V tuto dobu se denně ráda modlívala Korunku k Božímu milosrdenství. Proto věříme, že ji Pán ve svém milosrdenství přijal a bohatě odměnil za její lásku s věrnost. **R.I.P.**

Její řádová patronka - bl. **Magdalena de Panettieri** - se narodila r. 1443 v malém městečku Trinu. Její rodiče byli opravdově zbožní. Své děti vychovávali vzorně. Dívenka uměla velmi záhy rozmlouvat s Bohem. Již jako dítě složila slib čistoty. Ve dvaceti letech byla přijata do III. řádu sv. Dominika. V Trinu bylo tehdy dost zbožných vdov a dívek, které – ačkoli zůstávaly u rodičů, ve světě – zasvěcovaly svůj život Bohu a usilovaly o dokonalost. K nim se připojila i Magdalena. Snažila se prokazovat lásku k bližním, ale především chtěla milovat nadevše Boha až k pohrdání sebou.

Ráno časně vstávala a dlouho se modlila. Pak odcházela do města rozdávat z plnosti rozjímání a sloužit bližním. Věděla kde ji potřebují, kdo čeká na dobré slovo, komu prokázat službu, zmírnit bolest. Vše dělala dobrovolně – bez odměny. Naopak rozdala chudým značnou část toho, co jí rodina mohla poskytnout. Sama se spokojila s málem.

Její hlavní touhou a snahou bylo obrácení hříšníků. Obětovala za ně kající skutky a bdění. Svým ctnostným životem si postupně získávala stále větší vliv v celém městě. Odvážila se pak napomenout i kněze, vybízet je k větší horlivosti, radit, povzbuzovat. Velmi milovala své řádové bratry. Měla na ně vliv ne tak svými slovy, jako spíše svou osobní svatostí. Jejím přičiněním také přijali v r. 1490 dominikáni v Trinu reformu.

Sestra Magdalena měla vzácný dar poučovat a povzbuzovat a velkou výmluvnost. Jejích posluchačů stále přibývalo. Nejprve to byli lidé prostí a chudí z okolí, pak začali přicházet i kněží a řeholníci. Otec novicmistr doporučoval její zvláštní péči své světence – novice....

Před svou smrtí se modlila :“... Svěřuji ti, Pane, tento lid v Trinu a prosím tě pro nejsvětější utrpení, které jsi zaň podstoupil, abys odvrátil jeho oči od nepravosti. Smiluj se nad těmi, kteří nevědí, co činí. Osvět' je a odvrát' od zlého...”

Zemřela v šedesáti letech 13. října 1503. Hned po své smrti byla lidem v Trinu uctívána. Blahořečena byla papežem Lvem XII.

Sestra Zdislava /Dějiny řádu kazatelského – kráceno a upraveno./

Historické zastaveníčko

Drmalý, německy **Türmaul**, znamená ves Drmalů či Trmalů. Druhá verze tvrdí, že název vznikl podle pověsti, ve které jeden rytíř, který zde nemohl najít dost vody pro svého koně, nazval místo Turmaul - suchá huba.

Vesnice leží na svahu

Krušných hor, na cestě po které se dopravovaly rudy přes Pyšnou až do Hory svaté Kateřiny. Jako ves patřily pod nedaleké červenohrádecké panství.

Dům čp.1 a pak také dům čp.39 sloužily jako letní nebo lovecký **zámeček** pro šlechtu z Červeného hrádku. První písemná zmínka o obci je z roku 1516 ve spojitosti s červenohrádeckým pánem Lorencem Glacem.

Ve vesnici byly postupně dvě **kaple**. První byla přímo v panském domě čp.39, později přestavěna na místnost. Druhá byla zbořena v roce 1962 (na obr.). Církevně patří Drmalý pod Děkanství Jirkov. Z křesťanských symbolů lze spatřit různé kříže (vpravo „smírčí“ je z r.1811, nese nápis "FRANZ ANDON RICHTER AUS TOERMAL WORDE ALHIR DORCH EINEN WACHEN ERSCHLAGEN. JAHR 1811").

V letech 1958 - 67 probíhala výstavba tzv. Podkrušnohorského **přivaděče**. V roce 1972 byla dokončena stavba tranzitního **plynovodu** z tehdejšího Sovětského Svazu do Německa, vedoucí také přes Drmalý.

Podle Z.Binterové

citát na únor: „**Memento mori.**“ (Pamatuj na smrt.)